

11. Února, Neděle

Po klasickém shonu před odjezdem už konečně máme sbaleno. Máme víc zavazadel než jsme čekali. Bereme to v pohodě, jde jen o to dostat vše do letadla. Letíme s Lufthansou a využijeme toho, že máme zadarmo přípojný let v rámci Německa. Jedeme z Děčína na letiště v Drážďanech, odkud letíme přes Frankfurt a Los Angeles do Aucklandu. Na hranicích projde vše dobře. Letiště je v Drážďanech malé, ale nové a moderní. Odevzdáváme zavazadla, ostrahu zaujme na rentgenu náš benzínový vaříč a musíme prokázat, že je prázdný a nemůže ohrozit dopravu. Petr ho vybaluje přímo před celníkem a má problémy otevřít nádržku. Po chvilce napětí se mu tu podaří a německá celnice se spokojí s tím, že nádržka je prázdná a není cítit benzínem. Zkoušeli jsme rezervovat sedadla pro let z USA na Nový Zéland, ale v Drážďanech to nebyli schopni udělat. Letadlo do Frankfurtu je úplně plné, ani jsme nedostali místa vedle sebe. Letíme Airbusem A320, kde jsou 2x 3 sedáčky s jednou uličkou. Ještě před startem musíme asi 20 minut čekat a pak už letíme. Je hezké počasí, vidíme v dálce Krušné Hory. Po přistání musíme přejít skoro přes celé letiště, abychom se dostali k naší bráně. Tam se hned odbavíme a hurá na oběd. Máme sebou řízky a chleba od maminky, prostě klasika. Jako zákusek štrúdl. Z Frankfurtu do LA letíme Airbusem A340. Tentokrát sedím u okna a Petr vedle mě. Na letišti ve Frankfurtu obdivujeme nový Boeing 777 od United Airlines. Vzlétáme a jsme za chvíli v mracích, moc toho nevidíme. Letíme severní trasou přes Kanadu. Jsme tak na severu, že nikdy během letu není úplně tma. Vidíme ledový příkrov na věčně zmrzlé zemi. Jsme dost rozlámaní při tak dlouhém letu. V Los Angeles přistáváme v pohodě. Na rozdíl od evropských letišť tu chybí tranzitní zóna, takže musíme vstoupit do USA přes imigrační úředníky a celníky a přenést si všechna zavazadla kousek sebou než je opět odevzdáme. Nyní poletíme Boeingem 747. Sedíme dost vzadu, ale ne hned vedle sebe. Mezi námi je jeden cestující. Místa nám zde přijde méně než v Airbusu. Ještě než se dostaneme k Novému Zélandu, tak se rozední. V Aucklandu přistáváme ráno po osmé hodině. Těsně před přistáním chvíli kroužíme nad mořem, než přistanou další letadla a kocháme se pohledem na Auckland a jeho okolí z ptačí perspektivy

13. Února, Úterý

Přiletěli jsme do polojasného počasí. V pohodě projdeme kolem vstupní kontroly. Měli bychom si dát pozor na import jakéhokoli jídla a dokonce se musí očistit všechny věci od hlíny a trávy. Do celní deklarace poctivě vyplňujeme, že dovážíme stan a turistické boty. Když odevzdáváme deklaraci, tak se nás celník ptá, jestli máme stan i boty očištěné od hlíny. Celník se spokojí s naším pokykováním a ani jedno našťěstí nechce vidět. Nikdo nás moc nekontroluje a pronikáme také kolem psa, který čichem kontroluje dovoz potravin. Má na sobě dečku s nápisem „Department of Agriculture“, nejspíš aby ho nikdo nenakopnul, že mu očůrává kufr ☺. Venku je letní počasí přes 20°C a celkem vysoká vlhkost vzduchu, teplíčko a pohodíčka. Hned koupíme telefonní kartu a voláme domů. Kolik je doma hodin se počítá celkem snadno, protože čas je posunutý přesně o 12 hodin. Také jsme si pořídili místní předplacenou SIM kartu do mobilu. Stojí 50 dolarů, z čehož 10 dolarů je kredit. Za vyplnění dotazníku bychom měli dostat kredit dalších 30 dolarů. Obcházíme na letišti místní letecké společnosti a zjišťujeme cenu za letenku z Jižního ostrova zpět do Aucklandu. Nakonec si to objednáme u jedné malé společnosti, sotva, že dostaneme místa. Voláme do půjčovny aut, že jsme již dorazili. Přijedou pro nás před terminál a odvezou do půjčovny, která je kousek za letištěm. V kanceláři půjčovny APEX si vyzvedneme auto. Je to z Japonska dovezené ojeté auto Toyota Corrola. Má automatickou převodovku, ale jen ruční zamykání. Trochu se bojíme jízdy vlevo. No hned to otestujeme cestou do centra Aucklandu. Naštěstí můžeme zaparkovat v garážích půjčovny skoro v centru, takže nemusíme hledat a platit parkoviště. Cestou testujeme klimatizaci a zdá se nám, že moc nefunguje. Musíme to sledovat. Procházíme centrum města. Hodně se tady staví a předělává. Dojdeme k hezkému přístavu. Je tam několik velmi hezkých jachet včetně pár závodních. Je bohužel zataženo, alespoň že neprší. Na oběd si dáme sendviče v Burger King, abychom se moc nezdrželi. Dojdeme až k vyhlídkové věži Sky Tower. Viditelnost není nejlepší a tak ani nahoru nepojedeme. Ve městě procházíme několika nádhernými parky. Moc se nám to líbí. Všude je zeleno a rozkvetlé květiny. Po zimním odjezdu z Čech je to vítaná změna. Město trochu přehlížíme z Battery parku na malém kopci. Kupujeme po menším hledání plynovou bombu do vaříče a jdeme zpět k autu.

Odjíždíme z města a vyrážíme na první nákup do supermarketu. Zaplatíme za něj přes 100 NZD. Cestou z Aucklandu dál na východ zjišťujeme, že klimatizace v autě stále nechce fungovat. Voláme půjčovnu a odmítáme jejich návrh, abychom se vrátili do Aucklandu, kde by nám to druhý den ráno opravili. Bohužel nemají žádné volné auto na výměnu. Jsme už příliš daleko a tak se domluvíme, že si tu klimatizaci necháme opravit ve městě Thames, přes které pojedeme. S naším autem nejsme moc spojení. Kvůli ceně jsme zvolili možnost půjčit si starší auto, které mělo být typicky 3-5 let staré. Toto mělo ale rok výroby 1991, najeto spoustu kilometrů, automatika nepracovala nejlépe a při rychlostech nad 100 km/h začal silně vibrovat nejen volant, ale i celé auto. Auto má velice skromnou výbavu. Například autorádio bez kazetáku má jen jeden reproduktor umístěný pod volantem.

K městu Thames dorazíme po 18 hodině. Stan stavíme v hezkém kempu kousek za městem nedaleko od zálivu moře. V kempu je také kuchyně. Ještě před večerí spěcháme k moři podívat se na západ slunce. Bohužel přicházíme pozdě a tak pozorujeme a fotíme jen večerní oblohu nad mořem. V kempu vaříme špagety z konzervy. Není to ale ono, příště si radši uvaříme omáčku sami. Ve stanu přehazují karty v mobilu a píšou z místní karty levně SMSky domů. Dáme si placenou sprchu 20 centů za 6 minut a jdeme spát. Během noci venku občas lehce prší.

Dnes jsme ujeli 137 km

14. Února, Středa

Vstáváme těsně po sedmé hodině. K snídani si dáme cornflakes s mlékem. Stále sem tam poprchává. Stan necháme zatím stát a jedeme do města nechat spravit auto. V opravě mají volno až odpoledne, ale jsou velice ochotní a milí a tak se nám je podaří přemluvit, aby naše auto udělali přednostně, protože nechceme trávit celý den čekáním ve městě na opravu. Mechanik po chvíli hledání objeví, že je prodřená trubka s chladicím plynem. Telefonicky se dohodne s půjčovnou o placení a rozsahu opravy a pak už se na to vrhá. My máme asi 2 hodiny čas než to bude hotové. Udělali jsme si výlet na vyhlídkové místo nad městem. Je tam památník vojákům z první světové války. Počasí se pořád mění. Chvilku je slunce a pak zase pár minut prší. Jdeme zpět dolů a pak městem opět k pobřeží. Tam si prohlédneme částečně zatopené stromy. Zřejmě tak rostou normálně na pomezí přílivu a odlivu. Procházíme kolem malé železnice, která vozí děti a turisty. Je to asi 3x zmenšená normální železnice s nádražím, posunem, točnou a depem. Obdivujeme zdejší stromy. Jsou úplně jiné než v Evropě. Jeden zajímavý jehličnan si fotíme. Vracíme se pro auto, klimatizace už funguje, hurá. Navíc nemusíme nic platit, jen podepíšeme papír o opravě a zbytek si vyřídí opravna s půjčovnou.

Vydáme se na cestu na poloostrov Coromandel. Silnice se vine podél pobřeží a pomaličku stoupá. Několikrát zastavujeme a kocháme se rozhledem. Počasí se trochu zlepší, oblačnost se protrhává a můžeme udělat krásnou fotku jednoho zálivu. Zastavíme se ve městečku Coromandel na oběd. V bufetu si koupíme kuře, hotdogy a hranolky. Hranolky na Novém Zélandě jsou jako anglické fish-chips. To znamená větší a tlustší než hranolky u nás. Hotdogy zde mají obalené v těstíčku a pak v bagetě. Míříme teď do oblasti s hezkými přírodními plážemi. Nejprve stavíme u vyhlídky na Cooks Beach. Je to malá pláž sevřená skalami. Pak zastavujeme u parkoviště na Hohei Beach, která je známá svými skalisky. Jde se k ní asi 40 minut. Část cesty procházíme hustou pobřežní buší. Je to paráda, kapradiny, neprostupné křoví a pořád pohodové teplo. Potom už jen chvíli přes pastviny nad útesy a jsme u pláže. Na pláži je přírodní most Cathedral Cove vymletý příbojem, který je asi největší turistickou atrakcí na tomto poloostrově. Při odlivu se dá projít suchou nohou. Bohužel je zataženo a občas i lehce sprchne, tak si to nemůže tolik užít. Obdivujeme krásná skaliska a brodíme se mořem. Chci si užít Tichého oceánu a doplavu na blízké skalisko, které je nad vodou jen při odlivu. Petrovi se do docela studené vody nechce a tak zůstává na pláži. Na kraji pláže se pak osprchují pod malým vodopádem, který návštěvníci používají jako sprchu. Ze skály padá čistá sladká voda, úžasné! Obhlédneme ještě počátek dalšího mostu na kterém pracuje moře. Nahoře na pastvinách vidíme krávu stojící přímo na kraji útesu a pozorující moře. Škoda, že je daleko, byla by to super fotka. Nasedáme do auta a jedeme na Hot Water Beach. Přímo na pláži je horký podzemní pramen. Při odlivu jeho voda prosakuje do písku a pokud si vykopete bazének, naplní se teplou vodou. Je to srandovná, vidět lidi s lopatami na pláži. Procházíme se kolem nich a vidíme, že někde je tak horká voda, že jsou bazény opuštěné. Také na jednom místě je úplně horký písek. Začíná pršet a tak si v horké vodě smočíme jen nohy a jdeme zpátky do auta. Stanujeme v krásném kempu poblíž městečka Tairua. Večeříme fazole v omáčce, opět je zde kuchyně. Celý večer lehce poprchává.

Dnes jsme ujeli 193 km

15. Února, Čtvrtek

Vstáváme do mírného deště. Snídáme opět klasicky „zrní“ a přitom se dohadujeme, jak pojedeme dále. Vyrážíme v půl deváté směrem na město Rotorua. Počasí je pořád špatné, časté poprchávání a nikde žádné slunce. Kolem poledne jsme v městě Rotorua. Dáme si zde oběd a zastavíme se nakoupit v supermarketu Park-Save. Kolem města jsou známé termální prameny a gejzíry. Konečně se počasí zlepší a sluníčko vylézá z mraků. Jedeme do oblasti Wāngatāpe. Kupujeme lístky za 16 NZD a bereme si brožuru, kterou mají dokonce v češtině. Jdeme do Waimangu Volcanic Valley, kde je několik termálních jezírek a spousta gejzírů a pramenů. Hned na začátku je brčálově zelné jezero. Je to kráter bývalé sopky a vlivem minerálů a teploty tam žijí bakterie, které vodu barví do zelena. Dále vidíme velké jezero Frying Pan. Jeho teplota je přes 50°C a na několika místech uniká pára z pramenů na dně. Z jezera vytéká potok s horkou vodou. Vše je krásně lemováno hustou zelení, keři a stromky. Je to úžasné, jako v zahradě. Jdeme podél potoka a pozorujeme malá barevná termální jezírka, gejzíry a díry odkud jde horká pára. Už je skoro jasno a krásně teplo. Krátkou odbočkou se dostaneme k jezíru Inferno Lake s krásně modrozelenou vodou. Ta je ještě o nějaký stupeň teplejší než voda v potoce. Na několika místech obdivujeme a fotíme terasy a útvary vzniklé usazením minerálů rozpuštěných ve vyvěrající vodě. Dojdeme až k velkému jezeru, do kterého se potok vlévá. Je tam krásně a tak jdeme kousek podél břehu. Skončíme u mola, kde lze nasednout na loď a přejet na druhou stranu jezera. Vracíme se stejnou cestou, byl to opravdu super výlet.

Nasedáme do auta a pokračujeme dál do oblasti Wai-Top. Nejprve zastavujeme u bahňatého jezírka. Pozorujeme spolu s dalšími turisty vystřikující bahno, různé bahenní gejzíry a tvořící se bubliny. K hlavní atrakci, oblasti s barevnými jezírky, dorážíme v 17.05. Chyba, mají otevřeno jen do pěti, takže nic neuvidíme. Je to škoda, díváme se, že tak brzy zavírají. Jedeme naštvaně dál a podíváme se na oblast Craters of The Moon. Přijíždíme k ní kolem obrovské elektrárny využívající horkou páru k roztáčení turbín. I jinde cestou občas vidíme páru nebo kouřící jezírko. Začínáme procházku a hned vidíme, že to tady vypadá úplně jinak. V zemi je spousta děr, z nich uniká pára. Často slyšíme sykot páry jako v továrně. Chodíme hodně po dřevěných chodnících a všude kolem jsou varování abychom nechodili nikam mimo, protože hrozí propadnutí do skrytého kráteru. Je to zajímavé srovnání s předchozím výletem. V průběhu procházky začíná pršet a tak se rychle vracíme k autu. Ještě se na krátko zastavíme u Huka Falls a pokračujeme do kempu. Jsme kousek od jezera Taupo, které je největší na Novém Zélandu. Vaříme si velkou večeři. Máme maso s rýží, paprikou, cibulí. Zabere to čas, ale v kempu je opět kuchyně, tak to jde. Spát jdeme kolem desáté.

Dnes jsme ujeli 318 km

16. Února, Pátek

Na dnešek plánujeme první velký výlet. Pojedeme do národního parku Tongariro, kde se nachází stejnojmenné sopečné pohoří s neaktivnější sopkou na Severním ostrově Mt. Ruapehu. Podaří se nám vstát již v 6.20 ale dlouho balíme věci. Musíme popojet ještě asi 100 km než budeme v parku. Jedeme po hezkých širokých silnicích, kde nejezdí skoro žádná auta. Nejprve projíždíme kolem pastvin a luk, pak už se blížíme k horám. Před desátou jsme již u návštěvnického centra v parku. Rozhodli jsme se pro Severní okruh parkem. Chceme ho jít jako dvoudenní výlet. U rangera, respektive rangerky, se informujeme o předpovědi počasí a kupujeme si přenocování v horské boudě. Slibuje na další den lepší počasí a tak měníme plánovaný směr okruhu tak, abychom druhý den šli tu zajímavější část za lepšího počasí.

Bereme z auta velké batohy a vyrážíme na cestu. Ze začátku jdeme po planině a pak asi půl hodiny lesem. Uděláme si krátkou odbočku k vodopádům. Jsou docela vysoké a padají zajímavě z náhorní plošiny dolů přes zlom. Pořád je zataženo a občas lehce prší či spíše mží. Snad se to později zlepší. Pokračujeme dále po téměř holé planině. Jen občas se objeví nízké stromy nebo keře. Jinak jen suchá tráva, jo je to sopečná krajina. Odbočíme ke krátkému výstupu k jezerům Tama Lakes. Jdeme k nim asi půl hodiny. Od nich jsou krásně vidět okolní sopky. Vlevo je mohutná Ngauruhoe. Má klasický kónický tvar a je celá pokrytá černým sopečným popelem. Dá se jít až nahoru, ale je to prudké a namáhavé. Vpravo je stále aktivní Mt. Ruapehu se sněhovými poli na vrchní části. Má nepravidelný tvar rozrytý častými výbuchy. Poslední velký výbuch byl před několika lety. V informačním středisku jsme viděli fotky lávy, sopečného prachu ve vzduchu a tak. Počasí se trochu zlepší a můžeme udělat i nějaké fotky. Pořád je ale zataženo a o sluníčku si můžeme nechat jen zdát.

Od jezer už pomalu klesáme po planině. Jde nám to docela dobře a předbíháme několik dalších turistů. Nakonec dojdeme až k řece, podél které se dáme dále. Zde už je vegetace hustší, dokonce tady rostou i stromy. Uděláme si menší odbočku k historické turistické chatě a dáme si u ní svačinu. K řece Waihohonu scházíme prudkým klesáním až k mostu. Kousek za mostem je nová turistická chata. My však pokračujeme dále, chceme dojít ještě k další chatě. Od chaty stoupáme do kopce a pak zase ze svahu dolů. Je to alespoň na chvíli změna, protože jdeme lesem. Po chvíli se opět dostaneme na planinu a začne několik hřebenů, přes které musíme jít. Jdeme zase nahoru dolů a pořád dál. Už začíná být docela pozdě a navíc jsme již unavení. Za každým hřebenem už nedočkavě vyhlížíme chatu, ale ta pořád nikde. V závěru se najednou chata zjeví za zatáčkou pár desítek metrů od nás. Hurá, už jsme o její existenci pohybovali. Uvaříme si večerí na vařiči v chatě a jdeme spát. Na chatě kromě správce je už jen pár lidí. Počasí je pořád nejisté, zatažené.

Dnes jsme ujeli 110 km

17. Února, Sobota

Probudíme se kolem sedmé a snídáme rybičky s chlebem. V 8.00 již vyrážíme na cestu. Stále je úplně zataženo, našťastí jsou mraky vysoko a neprší. Jdeme zajímavou až měsíční krajinou. Všude je sopečný popel, po zemi rozházené kameny vyvržené sopkou. Téměř nevidíme trávu ani keře. Pomalu stoupáme údolím přes Rangipo Desert až k jeho konci. Tam je krásně vidět ztuhlý lávový jazyk ze sopky. Budeme po něm šplhat nahoru. Je to dosti prudké a každou chvíli se zastavíme a odpočíváme. Vidíme jak se na několika místech ze sopky kouří a někde také cítíme zápach síry. V Tongariro N.P. jsou všechny sopky stále aktivní, kouří a o výbuchy není nouze. Závěrečným prudkým stoupáním se dostáváme do menšího sedla. Tam potkáváme pána, který jde na lehko za jeden den celý Northern Circuit, který má něco přes 40km. Prý takhle chodí jednou ročně, no spíše skoro běží. Vyšplháme až do sedla pod Red Crater. Tam obdivujeme sopečná jezírka Emerald Lakes. Přestože je stále zataženo, tak mají nádherně zelenou barvu. Napojíme se na hlavní trasu v parku - Tongariro Crossing. Je to jednodenní přechod hor s dlouhým výstupem a sestupem a patří mezi 12 novozélandských „The Great Walks“. Tomu také odpovídá počet turistů na této trase. Šplháme opět nahoru po sypkém sopečném popelu a během stoupání začíná pršet. Dojdeme až na samotný okraj Red Crater, to je nejvyšší bod našeho výletu. Petr nechce v dešti lovit z batohu foťák a tak se jen kocháme pohledem. Díváme se dolů do kráteru, kde se na mnoha místech kouří.

Bohužel déšť začíná sít. Pomalu sestupujeme dolů do údolí pod sopkou. Potkáváme víc a víc lidí, kteří jdou proti nám. Ráno vyrazili na jednom konci parku a jdou ten celodenní přechod. Vůbec jim nezávidíme stoupání a ještě v dešti. My už budeme jen klesat, chachá. Sejdeme prudké klesání až na plošinu pod kráterem. Jdeme velice opatrně, protože svah je velice prudký a mokré kameny kloužou. Pak následuje několik stovek metrů v pohodě po rovině. Prší čím dál tím víc, tak neotálíme a spěcháme dolů. Proti nám již proudí stovky lidí šplhající teprve nahoru. Začneme klesat prudce údolím, kde skáče po kamenech a vyhýbáme se všem lidem.

Po další hodině cesty v hustém dešti rádi zalezeme na chvíli do chaty u hlavní trasy. Jsme dost promočení, tak si vezmeme nějaké suché věci a vaříme si polévku. Stejně jako v ostatních chatách i zde je zdarma k dispozici plynový vařič (plynové bomby rozváží na horské chaty vrtulník) a proto je používání vlastního vařiče přísně zakázáno. Důvodem je obava, aby turisté při používání vlastního vařiče nezapálili dřevěnou chatu. Polévka nás příjemně zahřála a taky jsme si trochu odpočinuli. Spěcháme deštěm dál směrem zpět k autu. Poslední část jdeme po planině s křovím a nízkými stromy. Cesta je na několika místech zaplavená a musíme jí trochu obcházet a občas se brodit vodou. Už jsme promoklí skrz včetně bot, pouze goretexové bundy dešti celkem odolávají. K autu dorazíme asi ve čtyři odpoledne. Na WC u turistického centra se převlékáme do suchého oblečení a hlásíme rangerovi příchod z hor. Rychle naházíme věci do auta a za pokračujícího deště vyrážíme směrem na jih. Pršet přestane až u města Wanganui. Najdeme tam velký a dobře vybavený kemp. Objeví se na chvíli slunce a tak kolem stanu pilně sušíme mokré věci, některé dáme rovnou vyprat a pak

do sušičky. Večer se zapadajícím sluncem nádherně zbarví oblohu nad městem. K večeri si uvaříme oblíbené špagety a po sprše šup spát. Vzpomínáme na rangerku, která na dnešní den slibovala lepší počasí. Asi měl majitel jednoho z prvních kempů, kde jsme spali, pravdu, když říkal, že na Novém Zélandu nemá smysl shánět předpověď počasí, protože její úspěšnost je prý jen okolo 30%.

Dnes jsme ujeli 144 km

18. Února, Neděle

Ráno chvíli dumáme, kam pojedeme dál. Rozhodli jsme se zůstat ještě jednu noc v tomto kempu. Jednak nemusíme balit stan a také se nám tu líbí. Je tu velká společná plně vybavená kuchyně, kde jsou kromě sporáku i dvě lednice, toaleta a dokonce i mraznička. Hned vedle je velká jídelna s televizí. Počasí je stále nejisté i když neprší, ale je pod mrakem. Přeci jen vyrazíme směrem do Mt. Egmont N.P., který se nachází okolo sopky Mt. Taranaki. Tuto sopku pojmenovali bílí osadníci Mt. Egmont a toto jméno nesla až do 60. let, kdy si místní domorodci prosadili návrat k domorodému jménu Taranaki. Název národního parku ale zůstal Mt. Egmont. Mohutná sopka vyrůstá náhle z jinak rovné krajiny a je vidět z velké dálky. Jedeme po krásné široké silnici kousek od pobřeží. Pořád je zataženo a tak vrchol sopky ani není vidět.

U turistického centra jsme v jedenáct hodin a moc se nám do mraků nechce. Navíc jsme po předcházejícím dvoudenním výletě hodně unaveni, zvláště sestup v dešti s minimem přestávek nám dal pořádně zabrat. Původně jsme plánovali výstup na vrchol, ale strážkyně parku nám to rozmlouvá, že je již moc pozdě. Vzhledem k počasí a naší únavě jí dáváme za pravdu a rozhodneme se jít alespoň pár kilometrů k chatě na úbočí sopky. Cesta vede po prašné a částečně zpevněné cestě pro terénní auta. Začínáme prudce stoupat a každou chvíli se musíme zastavit a vydýchat. Je to stále prudší a nevěříme, že to může nějaké auto vyjet. Poslední část cesty je tak prudká, že musí být z armovaného betonu, jinak by se na svahu nedržela. Právě v tu chvíli okolo nás projíždí terénní auto. Šplhá se z posledních sil, ale kopec nakonec zvládá. Kdybych to neviděl na vlastní oči, asi bych nevěřil, že tu cestu může něco vyjet. Naštěstí se trochu vyčasuje, dokonce už se občas objeví sluníčko. Už jsme také na chvilku zahlédli vrchol sopky. U chaty jsme dost unavení, přeci jen dva dny plné chození s těžkým batohem jsou znát. Ještě jednou zvažujeme, jestli přece jenom nejít na vrchol, ale turisté jdoucí dolů říkají, že je vrchol v mracích, takže by to nemělo cenu.

Rozhodli jsme se jít dolů druhou cestou přes hřeben a lesem. Nejdříve jdeme téměř po vrstevnici po úbočí sopky. Okolo celé hory vede stezka přibližně po vrstevnici. Počasí už je docela dobré, jen kolem vrcholku hory se pořád motají mraky. Odbočíme z hlavní cesty směrem do údolí. Nejprve jdeme přímo po malém kamenitém hřebeni dolů po stezce. Pak se ponoříme do keřů a malých stromků. Vypadá to moc hezky a často zastavujeme a kocháme se. Napojíme se na Veronica track a vejdemo do lesa. Pozorujeme nějaký druh ptáků, jak se spolu honí mezi stromy. Krásně během sestupu vidíme různá vegetační pásma. Od křovin a kosodřevin přes nízké stromy až do vysokého hustého lesa. Na parkovišti sedneme do auta a popojedeme kousek dolů, kde půjdeme na další procházku.

Jsme již v oblasti subtropického lesa. Všude je přítmí a visí mechy. Les je nádherně zelený a je zde úžasné ticho. Dojdeme až v závěsném mostu nad říčkou Waiwhakaiho. Je to zatím nejmenší most, co jsme viděli. Pouze pro jednu osobu a jde se po profilech, mezi kterými je natažená síť. Most se hezky houpe a je z něj výhled na vrchol sopky, který se objevuje ve skulině mezi mraky. Fotíme most a vyfotíme i vrchol Mt. Taranaki, který se konečně vyloupl z mraků. Nakonec procházky jdeme na krátkou vycházku do pralesa. Vše je porostlé mechem, visí zde liány a je tam docela tma. Zkoušíme fotit, ale bez stativu to bude asi rozmazané. Když odjíždíme od parku ještě stavíme na silnici a fotíme sopku, která již je úplně bez mraků. Dnešek se celkově povedl, viděli jsme rozmanitou přírodu a nepršelo. Cestou se stavíme v KFC na rychlou večeři. Ještě se zastavíme na pláži a pozorujeme-fotíme zápas slunce do vod Tichého oceánu. Je to paráda. V kempu jsme až kolem deváté. Ještě se sprchujeme a píšeme pohledy domů. Také si na zítřek rezervujeme trajekt na Jižní ostrov. Pomalejší trajekt je už bohužel plný a tak musíme jet rychlejším, ale dražším trajektem. V pohodlí osvětlené jídelny píšu deník a spát jdeme až kolem 11 hodiny.

Dnes jsme ujeli 345 km

19. Února, Pondělí

Vstáváme dost brzo. Balíme usušené věci a stan. Tentokrát nám balení trvá déle, protože balíme vše tak, abychom se mohli nalodit na trajekt. Většina půjčoven aut na Novém Zélandu totiž nerada vidí, když jim lidé vozí auta z jednoho ostrova na druhý a tak musíme v přístavu auto odevzdat, převést na lodi všechny věci do druhého přístavu, kde na nás bude čekat nové auto. Alespoň ušetříme poplatek za převoz auta, který je několik set dolarů. Za 1,5 hodiny máme vše hotové. Fialový batoh jsme nacpali jak ještě nikdy. Volali jsme do půjčovny a nahlásili, že auto vrátíme trochu déle až kolem poledne. V devět vyrážíme směr Wellington. Cesta dobře ubíhá, už je krásně sluníčko a teplo. V 11.30 jsme již v půjčovně. Auto vracíme v pohodě, necháváme si v půjčovně většinu věcí a jdeme nalehko do města. Procházíme se po nábřeží nově upraveným parkem. Je to moc hezká část města. Opravené domy a výhled na moře. Je krásně teplo a užíváme si v únoru letní pohody. V Subway si koupíme bagetu s tuňákem a kousek od moře v parku na lavičce se do ní pouštíme. Po návratu zpět nás dodávka od půjčovny odveze zdarma až k nástupu na loď. Zavazadla se pro jízdu trajektem odevzdávají jako na letišti na pás. To je dobré, nemusíme vše tahat s sebou. Bohužel trajekt má zpoždění a tak ještě asi

hodinu čekáme. Konečně přijede zpožděná loď, kterou hned fotíme. Po vyprázdnění nastupujeme. Obsadíme místa na zadní venkovní palubě, ale po startu nás hned vyženou dovnitř na instruktáž o bezpečnosti. Během plavby je venku dost tlačenice. Nejprve jedeme pomalu kolem skal až k poslednímu majáku Severního ostrova. Pak to náš katamaran pěkně rozjede. Loď je jen rok stará a jezdí až 70 km v hodině. Pohon je bez šroubu, čerpadlem, které žene vodu za záď. Při větší rychlosti tryská za lodí spousta vody. Jedeme asi tři hodiny a opět zpomalíme v blízkosti břehu. Na lodi je také další skupina Čechů, starší manželské páry si užívají plavbu u baru.

Ve městečku Picton přistáváme s hodinovým zpožděním až těsně před osmou hodinou. Hned u přístavu si vyzvedneme nové auto od naší půjčovny. Půjčovny zde fungují tak, že půjčují auta na každý ostrov zvlášť. My jsme si výměnou auta polepšili, dostáváme větší auto. Je to Toyota Sprinter, zase stříbrná barva. Rok výroby je 1994, takže je o pár let novější. Vypadá také zachovaleji, výbava je lepší a nakonec zjistíme, že i jízdní vlastnosti jsou lepší. Chceme v městečku nakoupit jídlo, protože lodí jsme si nevešli téměř nic, ale všude už je zavřeno. Takže si v bufetu kupujeme fish-and-chips, smažená ryba a hranolky (větší než u nás), stylově zabalené do novin. Na odpočívadle nad městem si jídlo dáváme, je toho hodně, sotva to sníme. Jedeme po malebné, leč velice klikaté a místy nebezpečné silnici nad zátokou. Začíná už se stmívat, takže v prvním kempu zastavíme. Je hned u břehu moře a my jen postavíme stan a jdeme hned spát.

Dnes jsme ujeli 216 km

20. Února, Úterý

Vstáváme hodně brzy do nádherného počasí. Bez snídaně se hned vydáváme na cestu. Ve městě Nelson uděláme velký nákup na několik příštích dní. Stojí nás přes 130 dolarů. Taky jsme si vyměnili další peníze. Rezervujeme si po telefonu jízdu výletní lodí podél pobřeží v Abel Tasman N.P. Musíme to tam stihnout do 12 hodiny. Naštěstí to není daleko a v 11.45 jsme na místě naložení. Není tam ale žádné molo, tak si nejsme jisti zda jsme správně. Ptáme se místního rybáře, který nás odkazuje k betonovému nájezdu do vody. Po chvíli pochopíme proč. Od břehu vede dlouhá mělčina a molo by muselo být dlouhé a bylo by drahé. Takže u přístaviště je speciálně upravený traktor, který zajede do vody, naloží výletní člun na valník a odveze ven z vody k dřevěnému nástupišti. Lidi na suchu vystoupí/nastoupí a člun je poté odvezen zpět do vody. Opravdu zajímavý systém. Projede několik menších motorových člunů, které zde slouží jako vodní taxi a my se už bojíme, že nám naše loď ujela. Nakonec přijede asi 200m od břehu větší loď a to je ta naše. Traktor přijede tentokrát místo valníku se speciálním vozíkem na vysokém podvozku a my nasedneme. U lodí přestoupíme na palubu. Mají to fakt dobře zařízené. Platíme 32 dolarů a jedeme. Je slunečné počasí a teplíčko. Jedeme podél pobřeží a mezi ostrovy. Koukáme na ostrovy, na lodě a lidi podél pláží. Ty jsou většinou přírodní a není na nich moc lidí. Což je pro nás zvyklé na přeplněné pláže příjemná změna. Voda je nádherně zabarvená do zelena. Podél břehu jezdí mnoho barevných kajaků upravených pro jízdu na moři. To je prý nejlepší možnost jak poznat tento národní park. Půjčí se kajak a jede se zastávkami podél břehu. Spí se na plážích. Paráda. Bohužel to nezkusíme, marně jsme obvolávali a objížděli půjčovny kajaků, všude měli rezervace na několik dní dopředu. A to je po hlavní sezóně.

Vystupujeme z lodí v zátocě Torrent Bay. Loď zakotví poměrně daleko od břehu, musíme přestoupit do gumového člunu, který nás doveze asi 100 metrů od břehu. Zde musíme vystoupit do asi 70cm hluboké vody a pak zbytek brodit ke břehu. Moře je tu totiž velice mělké. Všude kolem je spousta zeleně a krásné pláže. Výlet máme naplánovaný zpět podél pobřeží na místo, kde jsme nechali auto. Vyrážíme přes malou zátoku, která je během přílivu zatopená. Nyní je ale odliv a tak to bereme zkratkou přes zátoku. Radovali jsme se, že jsme chytli odliv, že si můžeme zkrátit cestu, ale zátoka nás moc nenadchla. Místo očekávaného sluncem rozpáleného písku jdeme mokřím pískem s bahnem se spoustou kamínků a mušlí, takže rychle nazouváme boty. Je legrační pozorovat u mola přivázané lodě, které při odlivu sedí v písku. V parku Abel Tasman je velice důležité sledovat dobu odlivu a přílivu, protože některé cesty jsou při přílivu zatopené a jiná cesta v tom místě nevede.

O kousek dále sejdeme na pláž Te Pukatea Bay. Je nádherně tvarovaná do oblouku a skoro nikdo tam není. Převlékneme se do plavek a šup do vody. Je to super ultra mega skvělé!!! Sluníčko a osvěžující průzračná voda. Plaveme a užíváme si vody. Fotíme nějaké fotky a po uschnutí jdeme dál. Musíme to zpět stihnout do tmy. Začínáme stoupat pomalu nahoru od pobřeží. Dostaneme se pár desítek metrů nad vodu a pak pokračujeme po pěkné pěšině nad břehem po vrstevnici. Jdeme takovým řídkým středomořským lesem a občas jen mezi keři. Po cestě vidíme několik zajímavých ptáků, včetně ptáka weka podobného obyčejné slepici. Jde proti nám po cestě a vůbec se nás nebojí. Jen dva metry před námi uhne do lesa a pak se vrátí na cestu. Nás to tak překvapí, že ani neuděláme fotku. Kousek od vesnice jdeme přes rákosem zarostlé mokřiny po dřevěných chodnících. Vidíme hezkou volavku, jak se brodí ve vodě hledá, co by snědla. Nasedneme do auta a jedeme do blízkého kempu. Je docela plný, je totiž nejbližší k vstupu do parku. Usínáme plní zážitků, dnešek byl náš zatím nejhezčí den na Novém Zélandu.

Dnes jsme ujeli 155 km

21. Února, Středa

Ráno se vyhrabeme okolo sedmé. Jíme klasicky zrní s mlékem. Pak sbalíme stan a hurá na cestu. Chvilí se zastavíme u pláže s rozpuklým kamenem. Nejde nám to pořád vyfotit a tak to nakonec vzdáme a jedeme dál. Koupání ve zdejší moři se nám moc líbilo a tak se rozhodujeme zastavit na pláži u města Kaikaroa. Jdeme se vykoupat, opět si to užíváme. Plaveme kolem skaliska do druhého zálivu nebo se jen tak čvachtáme na mělčině. Prostě pohodička plná sluníčka a moře. Píšeme taky provokativní SMSky do zmrzlých Čech. Kolem poledne vyrazíme na přejezd k západnímu pobřeží Jižního ostrova. Nejprve jedeme po kvalitní a široké silnici po planině. Na oběd se zastavíme na odpočívadle. Připojíme se k řece Buller River a jedem podél ní až skoro k moři. Stále je krásné počasí a uděláme dvě zastávky na vyhlídku nad kaňonem řeky. Těsně před pobřežím ještě v malém městečku přikoupíme zásoby.

Na západním pobřeží je jen jedna silnice a skoro žádná města a vesnice. Míříme do Paparoa N.P., který je hned u pobřeží oceánu. Cestou se zastavíme na několika vyhlídkách a fotíme skaliska na pobřeží a krásné vlny rozbíjející se o mělčinu. Fotky nakonec vyjdou nádherně. Stan stavíme v kempu poblíž vesnice Punakaiki nedaleko známých skalních formací Pancake Rocks. Jdeme se hned na skály podívat, je trochu opar, tak si je nemůžeme tak vychutnat. Jsou to zvláště tvarované skály na pobřeží moře tvořené desítkami pravidelně se střídajících vrstev měkkých a tvrdých usazenin. V důsledku eroze se rychleji a více vymílají měkké vrstvy a skály pak vypadají jako hromada palačinek, což jim získalo jejich jméno Pancake Rocks. Je to jedna z nejznámějších atrakcí na Novém Zélandu. Velice známé jsou také místní tzv. blow holes. Jedná se o otvory ve skalách umístěné blízko hladiny oceánu kudy vystřikuje voda až do výšky několika desítek metrů. Aby byl tento efekt maximální, je k tomu potřeba vysoký příliv, silný vítr a vysoké vlny. Tato ideální situace ale nastává poměrně zřídka. My máme docela klidné počasí a nízké vlny, takže vodní gejzíry obdivujeme jen na fotografiích. K večeri si vaříme ve společné kuchyni kuřecí maso s rýží a zeleninou. Nějak jsme neodhadli množství a ještě nám na ráno zbude. Kemp je hned u pláže a my můžeme jít pozorovat západ slunce. To se nám trochu schovává za mraky, takže zkoušíme fotit siluetu s večerní oblohou.

Dnes jsme ujeli 328 km

22. Února, Čtvrtek

Vstáváme po sedmé hodině a jdeme snídat. V kuchyni opět potkáváme dva Čechy – Tomáše s Věrou, které jsme již potkali v kempu u jezera Taupo na Severním ostrově. Navzájem si vypravujeme naše zážitky a nezávazně si domluvíme sraz ve městě Queenstown, kam se všichni chystáme. Vyrazíme na cestu do parku Paparoa. Půjdeme na kratší výlet jedním údolím do vnitrozemí a druhým zpět k pobřeží. Jdeme údolím řeky Punakaiki za oblačného počasí, slunce jen občas vykukne. Za chvíli zajdeme do lesa. Opět je to trochu jiný druh lesa, než jsme zatím viděli. Je hodně zarostlý liánami a navíc se zde objevují palmám podobné stromy. V lese po chvíli odbočíme od řeky a začneme stoupat. Lesem projdeme přes kopec do druhého údolí, tím se budeme vracet k silnici. Údolí řeky má prudké svahy porostlé hustou vegetací. Stezka je velmi dobře udržovaná a jde se nám pohodlně. Dokonce jsme vyrazili pouze v teniskách. Na cestě zpátky musíme na jednom místě brodit řeku. Po chvíli okukování najdeme vhodné místo a bosi přebrodíme. Pak už jdeme po široké cestě k silnici. Vracíme se k Pancake Rocks. Jsme u nich necelou hodinu po vrcholu přílivu, ale žádné velké gejzíry vody nevidíme.

Po obědě vyrazíme autem k řece Fox River. Tam je začátek známého treku Inland pack patřícího mezi nejznámější treky (The Great Walks) na Novém Zélandu. Jdeme opět podél řeky do vnitrozemí. Slunce se opět schovává za mraky. Cesta není ze začátku moc zajímavá. Rozhodneme se udělat odbočku k jeskyni Fox River Cave, která je vysoko nad údolím ve svahu. Jdeme nejprve lesem a pak šplháme po prudké stráni po kamenech. Docela to klouže a moc nás to nebaví. Když už si myslíme, že jsme nějak špatně zatočili tak se za zátáčkou ukáže vchod do jeskyně. Jeskyně je přístupná na vlastní nebezpečí a může se prozkoumávat podle odvahy a vybavení. Vchod je asi 15m vysoká klenba, která se po pár metrech zužuje v úzkou chodbu jako v dole. Vezmeme baterky a jdeme dovnitř. Všude kape voda a vidíme spoustu krápníků. Prolézáme chodbou, několikrát měníme směr nebo musíme kvůli zúžení lézt po čtyřech. Když narazíme na velmi úzké místo, tak se obracíme zpět. Zkoušíme fotit uvnitř s bleskem. Také ze stativu fotíme vchod do jeskyně. Jsme rádi, že jsme odbočili, v jeskyni se nám líbilo. Je to zcela jiný zážitek procházet se ničím nepoznamenanou jeskyní jen s baterkou, zvláště pro Evropany zvyklé na velice regulovaný vstup do jeskyní, železné lávky a umělé osvětlení.

Vracíme se na hlavní cestu a pokračujeme dále do údolí. Nyní už se musíme na několika místech brodit vodou. Sundáme pouze ponožky, jsme v botách na boso, protože dno je kamenité a klouže. Voda je dost studená, ale ještě to jde vydržet. Při každé zastávce se na nás vrhají sandflies, místní mušky, které na mnoha místech otravují turisty. Naštěstí jejich kousnutí není moc bolestivé a také jsou poněkud hloupé. Stačí, že jsme v pohybu a dají pokoj. Řečištěm se dostaneme až k velkému převisu Ballroom. Je docela velký a známý. Avšak pro nás z Českého Švýcarska, kde se to převisy jen hemží, to takový zázrak není. Pod převisem je tábořiště pro turisty. Vidíme několik lidí a stanů. Chvilí si sedáme na svačinku, ale vrhají se na nás hejna sandflies a tak se raději rychle vydáme na cestu zpět a svačinu konzumujeme za pochodu. Vracíme se stejnou cestou, opět jdeme část cesty řekou. V kempu jsme až těsně před osmou hodinou. Pořád nás obtěžují mušky a navíc se kazí počasí. Uvidíme, jak bude ráno.

Dnes jsme ujeli 24 km

23. Února, Pátek

Ze stanu vylezeme klasicky po sedmé hodině. Po snídani se jdeme podívat na krátký výlet k pláži se skalisky. Nic moc zvláštního to není. Balíme věci a pokračujeme dále na jih. Ve městě Greymouth se stavíme na nákup v supermarketu. Dnes je krásně teplo a nebe téměř bez mraků. Dvakrát překračujeme řeku přes jednosměrný most. To je zde poměrně časté a vzhledem k hustotě provozu je to výhodné řešení jak uspořít náklady. Po jednom z nich dokonce jezdí kromě aut i vlak. Projíždíme přes lesy i pastviny, už zde není žádné město. V dálce vidíme vrcholky Jižních Alp pokryté sněhem. Na oběd se zastavíme na odpočívadle těsně před ledovcem Franz Josef. Ubytujeme se v kempu a postavíme stan. Namažeme se ochranným krémem a jdeme k ledovci. Nejprve se zastavíme na vyhlídce na ledovec. Tento ledovec je známý tím, že díky krátké délce s velkým spádem končí prakticky v subtropické oblasti. Konec ledovce je téměř mezi palmami v nadmořské výšce jen něco přes 200 m.n.m.

Jdeme na cestu k vyhlídce Roberts Point nad údolím blíž k ledovci. Cesta stoupá prudce do kopce. Počasí je stále super. Přecházíme třikrát závěsný most, jeden z nich je pouze pro jednu osobu. Stoupáme od řeky po schodech do kopce. Překročíme nějaké potoky a dostaneme se až k odvážnému úseku. Na kolmé skále je zavěšená cesta z prken. Je to celkem vzdušné a z místa je krásný výhled na okolní hory. Ten je jinak omezen hustou vegetací. Pak ještě vylezeme jeden žebřík a šplháme chvíli po čtyřech po srázu a dál už zase jdeme normálně. Je teplo a jen se z nás řine pot, jak pořád stoupáme. Potkáme chlapíka, ten říká, že k vyhlídce už je to jen 15 minut. Za chvíli jsme tam. Je to otevřený kus skály, kde je lavička a nádherný výhled. Koukáme na ledovec a vodopády na skalách. Také pozorujeme stále prolétající vrtulníky. Ty vozí každou chvíli turisty nahoru na vrchol ledovce. My jsme rozhodli do toho neinvestovat, let stojí okolo 150 dolarů na osobu. Navíc nás jejich zvuk nehodící se do takové krásné přírody už trochu štve. Svačíme sušenky a lenošíme na sluníčku. Máme dobrý pocit, že jsme to sem vylezli. Sestupujeme dolů o něco rychleji. Stejně nás předběhne maník, který se evidentně věnuje rychloturistice. Jen s ledvinou u pasu po stezce prakticky běží nahoru a pak i dolů. To už je pouze sportovní výkon, nemůže si okolí vychutnat. Dělá už se trochu zima, neboť slunce se schovalo za vysoké okolní hory. Rychle pokračujeme dolů do údolí. V kempu jsme tak akorát. Smažíme si vajíčka s paprikou a jíme je s chlebem. Moc dobré. Pak ještě sprchu a hup do stanu.

Dnes jsme ujeli 243 km

24. Února, Sobota

Vstaneme brzy a bohužel se počasí zkazilo. Pomalu začíná pršet. Vyjedeme na výlet k druhému známému ledovci jménem Fox Glacier. Již za pravidelného deště jdeme na vyhlídku pod ledovcem. Jen uděláme reportážní fotku a mažeme zpět k autu. Prší už docela hustě. Jedeme dál po pobřeží na jih ostrova. Míříme do města Haast, kde musíme vzít benzín, jelikož několik dalších stovek kilometrů pumpa nebude. Jedeme přes nejdelší jednosměrný most na Novém Zélandě, je přes 700m dlouhý. Po chvíli se silnice stáčí směrem do vnitrozemí a začíná stoupat podél řeky do sedla. Přejezd přes tuto sedlo byl dokončen teprve v 70.letech, do té doby bylo nutné při cestě na jih absolvovat několika set kilometrovou objížďku. Míjíme několik vyhlídek na oceán, odkud je údajně krásný rozhled, ale vy vidíme jen husté mraky. Smůla.

Na oběd se zastavíme na parkovišti u malého vodopádu. Stále občas prší, ale stejně se jdeme k vodopádu podívat. Jedeme dál údolím a zastavujeme u dalšího vodopádu. Je docela pěkný, jen počasí by to chtělo lepší. Navíc všude lítají mraky mušek, musíme být kvůli nim pořád v pohybu. Popojedeme k Blue pools. Jsou to tůně v řece, kde usazeniny vody zbarvily do modra. K vyhlídce se jde přes bytelný závěsný most. Američtí turisté jsou vyhlídkou nadšeni a závěsný most je pro ně ohromné dobrodružství. Pro nás je to pohoda, nic moc zvláštního. Mušek je tam zase strašně moc.

Přijedeme až do sedla, kde je památník stavitelům této silnice a začneme klesat na druhou stranu hor. Počasí se hned začne lepší. Funguje tady to, že horské pásmo zadrží většinu mraků přicházejících směrem od moře. Ty se vyprší na západní straně hor a ve vnitrozemí moc neprší. Když sjedeme až k jezeru Wanaka už je polojasno a fouká čerstvý vítr. Po muškách ani stopy. Všude kolem jsou krásné hory. Zastavujeme u jezera a děláme nějaké fotky. Přijedeme až do města Wanaka. Zastavíme se poradit o výletech v okolí v informačním centru. Nejprve jdeme na krátký výlet na Mt. Iron hned u města. Je to výstup asi 250 výškových metrů. Za třicet minut jsme nahoře. Z vrcholu je krásný výhled na okolí a část města. Seběhneme rychle dolů a jedeme zpět do města. Trochu nakupujeme a píšeme pohledy. V kempu postavíme stan a vaříme si špagety s tuňákem.

Dnes jsme ujeli 319 km

25. Února, Neděle

Vstáváme do oblačného rána. Snad dnes nebude pršet. Vyrážíme na první výlet k Diamond lake. U parkoviště je cedule s prosbou o věnování pár dolarů na údržbu cesty. Stezka je totiž na soukromé půdě a majitel pozemku ji udržuje na vlastní náklady. Dáváme do kasičky 3 dolary a hurá na kopec nad jezerem. Nejprve jdeme kolem jezera pod horou. Zahlédneme na větví nějakého velkého ptáka. Když přijdeme blíž, zjistíme, že je to spící dravec. Zkusíme ho vyfotit. Pak se již ponoříme do lesa. Všude létá spousta ptáků, tak jako na většině míst Nového Zélandu. Je to opravdu země bohatá na ptačí populaci. Vyjdeme z lesa na travnatý svah Rocky Hill. Počasí se trochu lepší a snad až budeme nahoře bude i

sluníčko. Tráva je po nočním dešti mokrá a máme brzy promočené boty. Za chvíli jsme na vrcholu, dnes jsme tam nejspíš první. Dole pod námi vidíme šplhat několik dalších turistů. Už je polojasno, jen ještě mraky zakrývají špice většiny okolních hor. Přesto je pěkný rozhled na zátoku jezera Wanaka a hory, jejichž vrcholy halí chomáče mraků. Tráva je v této oblasti již v pozdním letu suchá a zbarvená do žluta. Je to zajímavý kontrast s oblohou a horami. Dolů nám to jde dobře, za půl hodinky jsme u auta.

Počasí se dále lepší, to se nám líbí. Dál pokračujeme do srdce Mt. Aspiring N.P. Tam se lze dostat pouze po nebezpečné silnici údolím řeky Matukituki. Na některých místech jsou v silnici díry a musíme si dávat pozor. Jedeme jen asi 50 km/h a každou chvíli zpomalujeme. Všude kolem jsou pastviny plné ovcí a krav. Na jednom místě jsme zahlédli také stádo srnek. Za jednou ze zatáček zahlédneme poprvé v dálce mohutnou horu se sněhem. Vrchol je bohužel ještě v mracích. Zastavíme se před brodem přes jednu boční říčku na oběd. Na břehu řeky s výhledem na hory si dáváme rybičkovou konzervu s chlebem. Trochu nás otravují mušky. Přebrojíme autem říčku a pokračujeme dál až na konec silnice. Tam je parkoviště a začátek několika turistických stezek. Původně jsme měli v plánu dojít k chatě s výhledem na horu Mt. Aspiring, o které se díky jejímu špičatému vrcholu tvrdí, že to je novozélandský Matterhorn. Zdrželi jsme se ale u Diamond Lake a tak se rozhodneme pro kratší cestu k ledovci Rob Roy.

Začátek trasy vede po polní cestě přes pastviny plné krav. Po chvíli dorazíme k závěsnému mostu přes řeku Matukituki, přejdeme po něm a začneme stoupat vzhůru. Po chvíli už v lese odbočíme do bočního údolí směrem k ledovci. Jdeme prudce do kopce podél ledovcové řeky tekoucí z ledovce Rob Roy. Ještě, že jdeme ve stínu. Je dost teplo a i v lese se docela potíme. Několikrát přecházíme průsek vytvořený v lese lavinou sněhu nebo kamení. Ledovcová řeka pod námi hodně burácí a padá dolů velkým spádem. Na jaře to tady musí vypadat divoce. V lese zahlédneme na stromě rodinku dravců u hnízda. Několikrát již zahlédneme mezi stromy kousek ledovce, ale ještě pokračujeme dále. Cesta končí na louce na svahu naproti ledovci. Ledovec má několik částí a spadá dolů velmi prudce po skalách. Bohužel sluníčko je přímo nad ledovcem, takže fotíme v protisvětle, uvidíme jak fotky vyjdou. Vidíme asi deset vodopádů v různých částech ledovce. Jeden je přes 100m vysoký. Je to tenký vodopád, který dopadne na zem jen jako sprška vodní mlhy. Sedneme si a rozhlížíme se, zkusíme fotit prolétající dravce, ale jsou moc daleko. Najednou slyšíme rachot. Na ledovci se utrhl velký kus ledu a padá dolů. Postupně se rozbíjí o skály a hromadí se pod ledovcem už jako šedá směs kamenů a ledu. Tento ledovec je častými pády kusů ledu známý. Vracíme se stejnou cestou zpět k autu. Cestou ještě fotíme les a ledovcovou říčku. U mostu se rozhodneme ještě jít dál hlavním údolím po pastvinách až k místu, odkud by mělo být možné poprvé zahlédnout vrcholek Mt. Aspiring. Bohužel po pár kilometrech zjistíme, že to již nestihneme, takže se musíme obrátit. Vracíme se zpět do Wanaky do stejného kempu. Po večeři se ještě díváme ve společné místnosti na část filmu a jdeme spát docela pozdě.

Dnes jsme ujeli 103 km

26. Února, Pondělí

Ráno si přispíme a balíme pomalu. Ještě se ve městě zastavíme na nákup a pak už opět na cestu. Směřujeme do města Queenstown. Cestou z Wanaky do Queenstownu musíme přejet jeden horský hřeben. Rozhodneme se jet po nově budované silnici, protože to je kratší. Na naší mapě je tato silnice označená ještě jako nebezpečná, ale v kempu říkali, že už je skoro celá vyasfaltovaná. Zjistujeme, že už asi jen jeden km ještě není vyasfaltován. Zrovna v tom místě se pilně pracuje a příští rok už asi bude asfalt hotový. Sjíždíme serpentinami dolů do údolí do blízkosti města. Dnes je polojasno a docela teplo.

Ještě před městem se zastavíme u Kawarau Suspension Bridge. Je to visutý most nad roklí řeky Kawarau, který je nově opraven. Známy je tím, že zde údajně poprvé na světě bylo možné za peníze vyzkoušet bungee-jumping. Tento most již nestačil rostoucí dopravě a proto byl vedle něj postaven nový železobetonový most. Starý most odkoupila a opravila společnost, která na něm nabízí bungee-jumping. Pozorujeme lidi, jak skáčí na gumovém laně dolů. Je to dobře zorganizovaná „pásová výroba“ jak v továrně. Zatímco jeden skáče, druhý už je vážen a připevňován k lanu. Cena (130 NZD – asi 2300 korun) zahrnuje i fotky a videokazetu z průběhu skoku. Je to prostě dobře prosperující obchod. Začínáme podezírat majitele firmy, jestli si historku o světovém prvenství nevymyslel, aby přilákal více turistů. Jeden turista asijského vzezření se nějak nemůže odhodlat a tak ho okolo stojící turisté začnou mohutně povzbuzovat. Po asi 5ti minutách přesvědčování a povzbuzování nakonec skočí. Vyslouží si velký potlesk. Dole je po dohoupání odchycen do člunu, odvázan a přepraven pár metrů na břeh. Zpět musí šlapat nahoru sám. Skokan si může určit, jestli se chce dotknout vody nebo se do ní částečně ponořit.

Pokračujeme do města. Po chvíli hledání parkujeme na dvou hodinovém parkovišti a jdeme se projít. Kupujeme nějaké suvenýry a hledáme místo na vyvolání fotek. Nakonec si v informačním středisku necháme doporučit digitální minilab Fuji. Fotky si vyzvedneme cestou zpět z hor, musíme tudy opět projíždět. Rozhodneme se jít na jet-boat, který zde nabízí několik firem. Kupujeme lístky na jednu ze společností, která odjíždí od mola přímo v centru. Ještě se zastavíme u auta, kde mažeme křídovou značku na kole od policisty. Ten jí tam dělá proto, aby zkontroloval, kdo neodjel v časovém limitu. Jedeme žlutým člunem na hydrodynamický pohon. Nejprve se fotíme a pak už nasedáme. Sedíme v první řadě, tak si to snad pěkně užijeme. Řidič s námi hned na jezeře udělá obrátku o 360° a také najíždí přímo na betonový sloup a s člunem zatočí snad jen metr před ním. To jsme se docela lekli. Nejprve jedeme po jezeře Wakatipu, kde to jen trochu houpe. Zastavuje se zásadně pomocí otočky kolem osy. Docela to s námi hodí a loď se vždy jako by ponoří. Pak vjíždíme do řeky Shotover. Svištíme těsně kolem skal a stromů, někde i pod stromy. Projedeme několik

mělčin a úzkých ramen řeky. Cestou také skočíme asi půl metru výšky ve zdymadle na začátku jezera. Na místě, kde začíná trasa lodi od jiné společnosti se otáčíme. Bylo to pěkný, jen jsme to čekali ještě drsnější. Queenstown je centrem pro různé adrenalinové sporty. V okolí se dá provozovat téměř cokoli co nás napadne ve vzduchu, na zemi i ve vodě. Ceny jsou ale poměrně vysoké.

Ve městě si koupíme tři bagety u Subway a v parku u jezera Wakatipu je baštíme. Nasedáme do auta jedeme ještě pár kilometrů proti proudu řeky Shotover. Řeka teče místy velice úzkým kaňonem. Zastavujeme v místě, kde končí kaňon a údolí řeky se rozšiřuje. Je zde nástupní místo pro jet-boats od jiné společnosti. Trochu litujeme, že jsme nedali přednost této společnosti, protože projížďka kaňonem by byla asi zajímavější než na jezeře a v ústí řeky. Jdeme do auta a vyrážíme opět na cestu. Dnes míříme do města Te Annau u stejnojmenného jezera. Většina cesty ubíhá dobře a jedeme kolem 100 km/h po krásné silnici. Jen předjíždíme několik autobusů směřujících do fjordu Milford Sound, který je jedním z turisticky nejnavštěvovanějších míst Nového Zélandu, protože to je jediný fjord přístupný po silnici. Ve městě se utáboříme v kempu na kraji města, kousek od jezera. Balíme co nejvíce věcí, zítra nás čeká první den dvoudenního náročného výletu do hor.

Dnes jsme ujeli 297 km

27. Února, Úterý

Vstáváme ještě za šera před půl sedmou. Snídáme a dobalujeme věci. Před osmou již vyrážíme směrem na Divide, kde je výchozí bod Routeburn track. Je to jeden z nejpobulárnějších treků na Novém Zélandu a patří mezi 12 Great Walks. Na tento přechod hor se musejí rezervovat místa v chatách několik týdnů dopředu. Pro jistotu jsme si rezervovali místa už z Čech. Kolem deváté jsme u výchozího bodu. V 9.10 vyrážíme na cestu. Po předchozí zkušenosti z Tongariro N.P. bereme s sebou méně věcí. Rozhodli jsme se vyzkoušet systém malého a velkého batohu. Vždy jeden z nás nese menší a lehčí batoh a tak si trochu odpočine. Střídáme se několikrát za den. Tento systém se nám velice osvědčil a máme subjektivní pocit menší únavy.

Dnes je zataženo, ale neprší. Nejprve jdeme lesem po dobře udržované stezce jen mírně stoupající do kopce. Po chvíli si vyfotíme malý potůček stékající kaskádou po mechu. Postupujeme hustým lesem se spoustou mechu a kapradin. Za hodinku jsme u první chaty Howden Hut. Chvilku odpočíváme, ale jakmile se posadíme, otravují nás mušky a tak zase vyrážíme. Dále pokračujeme lesem mírně do kopce. Po půl hodině projdeme kolem hezkého vodopádu, fotku neděláme, jelikož je dost zataženo, snad bude zítra lepší počasí, i když předpověď nebyla příznivá.

Jdeme dál až k Lake Mackenzie Hut u jezera stejného jména. Uvnitř si ohříváme na plynovém vařiči k obědu párky. Ven z chaty nás vyláká hluk vrtulníku, který přiváží zásoby a plynové bomby do vedlejší chaty. Tato chata je určena pro bohaté turisty a poskytuje jim postele s povlečením, jídlo, sprchu, atd. Jednu takovou skupinku potkáme cestou. Jedná se o starší lidi, většinou Američany, průvodci jim nesou věci a oni mají akorát foťák na krku. Naše chata je mnohem jednodušší, jsou zde jen stoly s lavicemi, vařiče a postele s matrací. Zde obvykle končí první den přechodu treku. My však pokračujeme dál, chceme dojít až přes hřeben, kde máme zamluvenou chatu.

Od jezera se začne prudce stoupat do svahu. Jak stoupáme, tak opouštíme les a dostáváme se do pásu kosodřevin. Jdeme serpentínami pořád nahoru. Vystoupáme až na okraji horského hřebenu nad údolím Holeyford Valley. Tam se stočíme a dál pokračujeme jen mírně do kopce po svahu hřebenu. Naproti nám jsou krásné hory se zasněženými vrcholky. Zatím nic nefotíme, jelikož je pořád dost zataženo a my jdeme skoro v mracích. Po 2,5 hodinách dorazíme k nouzovému přístřešku pod Harris Saddle. Je zde odbočka na vrcholek Conical Hill, ale v tomto počasí nemá cenu se tam škrábat. V sedle si dáváme svačinu.

Přejdeme sedlo a začneme klesat dolů. Jsou zde nějaká jezírka a pouze tráva. Jsme ve výšce přes 1200 m nad mořem. Počasí se trošku lepší, ale sluníčko pořád nikde. Za hodinku jsme u další chaty Routeburn Falls Hut. Je to velká chata postavená v prudkém svahu z částí na pylonech zaražených do země. My se jen na chvíli posadíme a pelášíme dál. Původně jsme zde chtěli nocovat, ale bylo tu už plno. Je tu spousta vřeštících dětí na školním výletě a tak jsme rádi, že tu s nimi nemusíme trávit noc. Naše chata je ještě hodinu dolů lesem. Cestou ještě přejdeme dva visuté mosty a v šest hodin večer jsme u chaty. Za devět hodin jsme stihli 26 km a 750 m převýšení. V malé chatě pro 20 lidí je už dost plno. Vaříme si jídlo z prášku, jde to rychle a je to dobré. Po večeři si povídáme s ostatními turisty. Hlavně s dvojicí z Nového Zélandu. Dozvíme se nějaké zajímavé věci o zemi a lidech. Třeba se konečně dozvíme, proč jsou u všech visutých mostů a vyhlídkových plošin vždy cedulky s údajem o jejich nosnosti, resp. maximálním počtu lidí. Je to kvůli tomu, že před několika lety se utrhl vyhlídková plošina u vodopádů, kterou přetížily děti na školním výletě, a přes deset dětí nepřežilo pád do údolí. Turisté jsou překvapeni, že jdeme až ze začátku za jeden den. Celý trek je asi 32 km dlouhý a jde se většinou tři dny. Hodně turistů totiž vyráží až po desáté dopoledne a končí už před čtvrtou. Dorazíme je tím, že jdeme zítra zpět znovu 26 km. Rozhodli jsme se tak, protože z druhého konce treku (na druhé straně hor) se musí jet skoro celý den přes Queenstown autobusem zpět k autu. Takže nás to vyjde časově stejně, strávíme den v horách a ne v autobusu a navíc ušetříme peníze. Hlavní část Routeburn treku jsme prošli. Spát jdeme až po 22 hodině.

Dnes jsme ujeli 84 km

Vstáváme již před sedmou hodinou. Vaříme si čaj a jíme buchty. V 8.10, když ostatní ještě většinou spí nebo akorát vstávají, vyrazíme zpět. Je protrhaná oblačnost a snad bude dnes lepší počasí než včera. Když procházíme okolo chaty na kůlech, už se ukazuje sluníčko. V lese opět vidíme hodně ptáků, včetně zelených lesních papoušků. V sedle jsme za dvě hodiny a už je skoro jasno a teplo. Od sedla si uděláme odbočku na Conical Hill vysokou 1515 m. Bereme si jen malý batůžek a šplháme prudce nahoru. Velký batoh necháme v nouzovém přístřešku. Stoupání je velmi prudké, někde musíme jít i po čtyřech. Je to docela makačka. Počasí se stále zlepšuje, už je skoro jasno. Na vrcholu je nádherný výhled na okolní hory. Dole je krásně vidět údolí a v dálce dokonce jeden z fjordů. Kocháme se a děláme nějaké fotky. Potkáme na vrcholu emigrantku z Čech. Žije v Austrálii od svých asi 10ti let, ale přesto mluví docela dobře česky. Nejlepší je vzdálená hora s mráčky kolem vrcholku. Dolů to je také náročné. V okolí sedla fotíme jezírka a odrazy hor v jednom z nich. Pokračujeme pak po cestě po hřebeni nad údolím. Trošku klesáme a pohled na okolní hory zalité sluncem je super. Občas jsou mráčky, tak akorát na vylepšení fotky. Když scházíme prudký svah k jezeru Mackenzie už se ozývá únava. Jezero má krásnou zelenou barvu a břehy hustě porostlé stromy.

V chatě si asi hodinu odpočineme. Přeci jen 40 km v nohách je znát. Uděláme si na posilnění polévku a lenošíme. Pokračujeme dál a u vodopádu fotíme duhu ve vodní třešti. Už jsme dost unavení a jdeme pomaleji. Konečně jsme u poslední chaty. Od ní ještě musíme z posledních sil vyjít krátký kopec na hřeben. Pak už je to až k parkovišti z kopce. K autu dorazíme až těsně před 19 hodinou a sotva pleteme nohama. Když přijdeme k autu, vidíme, že kufr auta je otevřený. Snad nás někdo nevykradl. Rychle kontrolujeme důležité věci, ale nic nechybí. Asi jsme kufr pořádně nezavřeli a on se otevřel sám. To si oddychneme.

Jsme hodně unavení a tak hledáme v mapě nejbližší kemp. Objevíme jeden přímo v Holeyford Valley. Je docela levný a hned víme proč. Všude kolem jsou mračna mušek. Kemp se totiž nachází hned u potoka a larvy sand flies se na rozdíl od komárů vyvíjejí v proudící vodě. Proto jich tu je tolik. Rychle stavíme stan a jídlo si vaříme na vařiči v jedné z otevřených chatek. Je to první kemp, kde není společná kuchyně, takže poprvé používáme plynovou bombu, kterou jsme si koupili v Aucklandu. Rychle se osprchujeme v ne moc útulné sprše a poklusem šup do stanu, ať mušky nemají šanci. Celý den bylo krásně a výlet byl nádherný.

Dnes jsme ujeli 12 km

1. Března, Čtvrtek

Ráno si jen čistíme zuby a prcháme z kempu. Stan je po nočním krátkém dešti mokrý. Při jeho balení bojujeme s muškami. Nasedáme do auta a rozhodneme se pozabíjet mušky, aby nás neotravovali během jízdy. Zabijeme jich několik desítek. Dnes míříme dolů do údolí k fjordu Milford Sound. Cestou začíná pršet a obloha se zatáhne. Cesta do fjordu je nádherná. Silnici lemují zasněžené vrcholky hor a spousta vodopádů. Projíždíme známým tunelem Homer Tunnel, jehož stavba byla několikrát přerušena pro velkou náročnost. Je docela úzký, zcela neosvětlený a hlavně je celkem hodně z kopce.

Ve fjordu snídáme v autě sušenky, protože venku hustě prší. Jdeme se v dešti projít po břehu. Všude jsou mračna mušek a sotva zastavíme, vrhají se na nás. Jsou nesnesitelné, v průvodci měli pravdu. Ani známý vrchol Mitre Peak není skoro vidět. V celém místě je jen pár domů a pak přístaviště výletních lodí. U něj je obrovské parkoviště pro autobusy, které sem každý den přiváží turisty. Moc se nezdržujeme, stavíme se podívat na nedaleký vodopád a míříme zpět k autu. Cestou zpět směrem do Te Annau potkáme přes dvacet autobusů s turisty. Trochu je litujeme, ale v Milford Sound prý prší hodně přes 200 dní v roce, takže na dobré počasí to chce mít štěstí.

Pořád je ošklivo a prší a nám už se nikam moc nechce a tak bloumáme po Te Annau. Ve městě se koukáme na předpověď počasí v turistickém centru. Zítra a další dny by již mělo být hezky, blíží se velká tlaková výše. Snad se to potvrdí, s přesností předpovědi počasí totiž nemáme moc dobré zkušenosti. Jdeme se tedy podívat na internet. Ten nějak blbě a ani se nám nepodaří poslat e-mail. Nakonec zamíříme do místní knihovny, alespoň si přečteme nějaké noviny a časopisy. A tam co se nestane! Potřetí na Novém Zélandě potkáme naše české známé Věru s Tomášem. Neuvěřitelné. Mají problém s dopravou. Jejich koupené ojeté auto se rozbilo a oprava by se již nevyplatila. Tak nyní horečně shánějí půjčení auta na posledních pár dní dovolené. Půjčovna je až v Queenstown a navíc většina aut je rezervovaná. Všichni čtyři lezeme do auta a jedeme za město do kempu. Domluvíme se, že kdyby náhodou nesehnali auto, vezmeme je sebou. Jen bychom museli naši dovolenou zkrátit, oni letí o den dříve než my. Stavíme stan vedle nich v kempu. Máme úplně stejný typ jen jinou barvu. Už neprší, je polojasno a fouká docela silný vítr. Bojujeme s tvrdou zemí v kempu a sotva zatlučeme nějaké kolíky. Navečer se jdeme na hodinku projít podél jezera. Vaříme si vajíčka a zeleninový salát.

Dnes jsme ujeli 178 km

2. Března, Pátek

Vstáváme po sedmé hodině do slunečného rána. Super, těšíme se na další výlety. Tomáš s Věrou nakonec auto sehnali. Vezeme Tomáše do města vyzvednou auto a pak už balíme na další dvoudenní výlet. Jdeme na známý Kepler track. Je to okružní výlet, ale mi půjdeme jen část a zpět stejnou cestou. Ještě si koupíme v turistickém středisku přespání

v horské chatě a hurá na začátek stezky. Začínáme u malé hráze na břehu jezera. Jdeme po rovině lesem podél jezera Te Annau. Za námi jde dalších asi 10 turistů. Někteří nás dokonce předběhnou! Dojdeme k zátocce Brod Bay na jezeře Te Annau. Zde již začíná stezka stoupat do kopce lesem. A začíná také boj o matrace na chatě. Jak nás varovali v průvodci, na chatě je 60 míst/matrací, ale o víkendu často přijde víc lidí. Kdo přijde pozdě, musí spát jen na zemi. Uháníme lesem stále do kopce a docela se potíme. Projdeme kolem pár skal schovaných v lese. Zde je to velká atrakce, ale mi skály moc dobře známe z domova. Musíme až k chatě vystoupat přes 800 výškových metrů. V horní části lesa mají stromy šedý nádech a vypadá to zajímavě.

Vyjdeme z lesa a vidíme ceduli Luxmore Hut 45 minut. Stále předbíháme další lidi a dobré místo v chatě na matraci by nám nemělo uniknout. Na planině jsou vysoké horské trávy a jinak holé kopce. V dálce vidíme i vrchol Mt. Luxmore. Díváme se zpět do údolí na jezero a zátoky. Bohužel je docela opar a není to moc dobře vidět. U chaty jsme v 13.30 akorát na oběd. Zabíráme dobrá místa v chatě a vaříme si oběd.

Potom vyrazíme na odpolední výstup na vrchol Mt. Luxmore. Je to ještě dalších 400 výškových metrů. Šlapeme po super udržované stezce až do sedla pod vrcholem. Ze stezky jsou krásné výhledy na jezero Te Annau a okolní hory. Od stezky potom šplháme asi 10 minut až na vrchol. Je to již po kamenech a místy docela prudké. Ve výšce 1471 m.n.m. se usadíme na kameni. Lenošíme na vrcholu a odměníme se sušenkami. Vracíme se dolů a cestou se ještě zastavíme kouknout na blízké jeskyně. Ty jsou zajímavě umístěné přímo ve svahu, žádné skály. Najednou mezi trávou je díra a tam vchod do jeskyně. Je vytvořená potokem a tak klesá docela prudce dolů do země. Po chvíli se docela zužuje a my se vracíme na povrch. Večeříme opět dehydrované těstoviny. Chata je plná lidí a průvodce nelhal, matrace byly rozebrány již odpoledne a tak opozdílci hledají místo po chodbách na zemi. Navečer se dělá docela zima, jsme přes 1000 metrů nad mořem a už začíná pomalu podzim.

Dnes jsme ujeli 18 km

3. Března, Sobota

Ráno je hrozná zima. Venku musím být jen pár stupňů nad nulou. Uvaříme si čaj a teple oblečení se vydáváme na cestu dolů. Je skoro jasno, jen sem tam mráček. Potkáváme davy turistů mířících na chatu. Dnes bude úplně plno a opět se závodí o matrace. V noci s námi spalo několik lidí na zemi a to byl pátek. Dole u auta jsme už v 11.30 a ve městě zjišťujeme, co by stál golf. Není to drahé a tak si navečer půjdeme zahrát.

Ted' jedeme k jezeru Manapouri na krátký výlet. Na začátek stezky se musíme ale přeplavit v loďce přes řeku. Půjčme si klasickou pramici a vydáváme se přes vodu. Plavba jde dost špatně. Vesla se posouvají při každém záběru, loď je krátká a přetáčí se. Nakonec to nějak zvládneme a pomalu plujeme směrem kam chceme. Zakotvíme na břehu a vydáme se do lesa. Na zemi je vrstva lístků z Beech trees, které jsou zde hodně rozšířené. Vzhledem k malinkým lístkům a stavbě koruny připomínají z dálky jehličnany. Po takové měkké vrstvě listů se krásně jde, člověk má pocit, že jde po mechu. Jdeme kolem jezera a zastavíme se na jedné hezké pláži. Chvilí přemýšlíme o koupání, ale už není moc teplo a to přesto, že krásně svítí sluníčko. Nakonec se jen lehce osvěžíme ve vodě.

Pak už začneme opět v lese stoupat na hřeben mezi jezery. Pořád jdeme porostem a asi žádná pěkná vyhlídka tam nebude. Na hřebeni jsme za 20 minutek. Tento les je zatím nejvíce podobný lesům v Čechách. Jsou tu středně vysoké stromy, křoví a tráva podobná té naší. Jeden druh trávy má klasy se semínky a když se o ně otřeme, tak nám na nohách zůstanou semena s štětinami. Na hřebeni svačíme a v jednom místě přeci jen průsekem mezi stromy díváme na blízkou horu. Dolů nám to jde dobře, skoro běžíme. Pospícháme, abychom ještě stihli ten golf.

Na golfovém hřišti jsme až těsně před pátou, půjčujeme si hole a jdeme hrát. Jsme na celém hřišti sami a máme jednu sadu holí s vozíkem. Hřiště je krásně položené kousek od jezera. Máme krásné výhledy na jezero Te Annau a v dálce hory. Ze začátku nám hra moc nejde a do tmy stihneme jen 12 jamek z 18ti. Nakonec jsme si zahráli docela dobře. Stan stavíme již za šera v kempu v Te Annau. Po večeři si dáme osvěžující sprchu a jdeme spát. Uvidíme, jaká bude zde zima.

Dnes jsme ujeli 59 km

4. Března, Neděle

Vstáváme až v půl osmé. Venku je jen 3°C nad nulou. Uvaříme si čaj a těšíme se na další den. Venku je super počasí, jasná obloha bez mraků. Jedeme na golfové hřiště a ptáme se, jestli Nás nechají dohrát zbytek jamek, co jsme nestihli včera. Správce hřiště je velice ochotný, nemusíme ani znova platit za půjčení holí. Hrajeme posledních 6 jamek. Dnes nám to jde dobře. Dokonce se Pavlovi podaří zahrát první ránu asi 3m od jamky, celkem délka 130 metrů. Bohužel před tím minul míč a tak zahraje jamku na 4 údery. Petr dá na předposlední jamce asi 170metrů drive a pak se mu ji podaří zahrát jamku na par – na 4 údery. Je to náš jediný par na celém hřišti. Dnes jsme si skvěle zahráli.

Po golfu vyrážíme zpět do Queenstownu. Nějak nám uchází jedna pneumatika a tak tam chceme dát auto do péče půjčovny k opravě. Po příjezdu do městu svěříme auto ochotnému zaměstnanci půjčovny. Přesto, že je neděle, tak se snaží sehnat opraváře pneumatik. Máme tak dvě hodiny čas. Vyzvedneme fotky z minilabu. Jsou moc pěkné, některé přímo nádherné. Jen u jednoho filmu je všude nějaký malý chlup, asi byl na objektivu. Pár fotek je jak pohled. Dáváme si opět jednu bagetu s tuňákem a jednu s masem v rajčatové omáčce. Mňam, to jsme si pochutnali. Vyzvedneme si opravené

auto. Byl vadný ventil, tak by to mělo být v pořádku. V nákupním centru u města kupujeme hlavně jídlo a pak lepidlo na Petrovi boty. Pak už jedeme směrem k Jižním Alpám. Po přejezdu sedla už jedeme po rovnějších silnicích a cesta dobře ubíhá. Ve městě Twizel bereme po krátkém bloudění benzín a už se blížíme k horám. Silnice vede podél jezera Pukaki přímo k nejvyšší hoře Nového Zélandu Mt. Cook. Mohutný masív hory je vidět z velké dálky. Zastavíme v kempu asi 30 km od masívu, hned u jezera. Kemp je dost velký a docela plný. Po chvíli najdeme klidné místo i když není úplně na rovině. Přímo z kempu je krásný výhled na Mt. Cook v dálce. Pozorujeme masív při západu slunce, zatím ještě z dálky. Vaříme ve velké společné kuchyni.

Dnes jsme ujeli 457 km

5. Března, Pondělí

Ráno dáváme práť prádlo. Už jsme si mysleli, že to nebude potřeba, ale nemáme nic čistého na sebe. Čekáme na prádlo a mezitím voláme na leteckou společnost, s kterou letíme zpět na Severní Ostrov. Potvrzují naši rezervaci, vše platí a je v pohodě. Vyjíždíme až v deset hodin směrem do parku. Nejprve se zastavíme v návštěvnickém středisku, kde si koupíme mapku s turistickými trasami v okolí.

Potom vyrazíme na výlet k ledovci Tasman. Jdeme na krátkou odbočku k jezírkům Blue Lakes. Jsou to tři malá jezírka v loukách. Není to nic moc velkého a ani zajímavého. Od parkoviště jdeme podél ledovce Tasman, který je nejdelší na Novém Zélandě. Nejprve se zastavíme u jezírka, kde jsme se dívali na několik ledových ker rozpouštějících se ve vodě. Jdeme po svahu a jen mírně stoupáme. Pod námi vidíme údolí plné štěrku. To je ledovec. Ten totiž cestou dolů do údolí strhává sebou spousty kamení a odírá skálu. Kameny a štěrk se dostanou na povrch a ledovec je tak na konci své cesty vlastně černý. Na tabuli čteme, že pod štěrkem je led tlustý několik set metrů. Občas zaslechneme praskání a vidíme pád nějakých kamenů. Jdeme dál nad ledovcem až k nouzovému přístřešku v podobě malé chaty. Je v ní vysílačka s baterií na přivolání pomoci, baterie se dobíjí pomocí solárních článků umístěných venku. Nad ledovcem vidíme mohutnou horu Mt. Tasman a další vrcholy. Cesta není moc zábavná, jen v jednom místě je kousek po svahu s volným štěrkem. Tam musíme opatrně přecházet. Počasí je krásné, nebe téměř bez mráčku. Vracíme se zpět k parkovišti a přejedeme do druhého údolí.

Tam půjdeme směrem k ledovci Mueller. Od něj jsou krásné vyhlídky na majestátný Mt. Cook. Hora je opravdu nádherná. Ční nad všechny okolní hřebeny a má krásný alpský tvar špice. Děláme fotky a jdeme zpět. V kempu jsme odpoledne. Děláme si brzkou večeři v jídelně plné hluku. Je tady skupina asi 30ti mladých děvčat a dělají hrozný kravál. Po večeři se ještě vracíme zpět pod Mt. Cook, chceme udělat fotky při západu slunce. Čekám spolu s dalšími fotografy a fotíme pilně horu měnící barvy. Nejprve je sníh zbarven do zlatova, pak nastoupí růžová barva a nakonec červená. Je to nádhra, prostě super. Dokonce nám jeden fotograf půjčil stativ, tak snad fotky vyjdou pěkně. V kempu si dáme sprchu a jdeme spát.

Dnes jsme ujeli 129 km

6. Března, Úterý

Vstáváme trochu později. Poslední dny už tolik nespícháme. Jedeme zpět do parku Mt. Cook N.P. Dnes jsou trochu mraky, ale není zataženo. Jdeme údolím řeky Hooker až k ledovci z kterého vytéká. Po cestě jsou dva visuté mosty. Počasí není nic moc. Naštěstí u jezera na konci řeky se začne vylepšovat. Ještě tam fotíme ledové kry v jezeře. Cestou zpět se nám ukáže na chvíli skoro celá Mt. Sefton a tak ji fotíme s chomáčky mraků. Pak se ještě fotíme s horami v pozadí na visutém mostě. Zpět na parkovišti už nás vítá sluníčko.

Jdeme na krátký výlet po naučné stezce do místního lesa a pak se rozhodneme vylézt na vyhlídku nad údolím. Je to prudké stoupání asi 400 výškových metrů. Stezka začíná na úbočí a rychle začne prudce stoupat do svahu. Většina cesty je po schodech a občas se musíme zastavit a vydýchat. Za něco přes 30 minut jsme nahoře. Po cestě dolů jsme počítali schody a je jich celkem 1245, teda tolik jsme nikdy nešli. Nahoře je krásný výhled do údolí. Je vidět, jak bylo tvarováno ledovcem. Ještě se podíváme na rudě zbarvené jezírka Red Tarns, která jsou blízko vyhlídky. Na hladině jezírka plavou uschlé lístky keříků rostoucích na jeho březích. Lístky po opadnutí změní barvu na červenou. Protože lístky pokrývají skoro celou hladinu, vypadá hladina jezírka z dálky červená.

Vracíme se zpět do kempu, kde balíme věci a vyrážíme směrem na Christchurch. Ještě fotíme v dálce masív Mt. Cook s jezerem v popředí. Cestou se na chvíli zastavíme u jezera Tekapo. Má jednu z nejhezčích modrých barev na Novém Zélandě. Je tu prý nejčistší vzduch na ostrově, proto je na kopci nad jezerem umístěná observatoř. Pokračujeme dál směrem na Christchurch odkud poletíme zpět na Severní Ostrov.

Zastavíme se v kempu kousek před městem. Tento den probíhá na celém Novém Zélandu sčítání lidu a všichni lidé trávící tuto noc na Novém Zélandu bez ohledu na národnost a občanství musí vyplnit dotazník. Majitel kempu nám několikrát připomíná, abychom ho vyplnili, jinak mu prý hrozí pokuta. Dotazník s úsměvem vyplníme a odevzdáme. V kempu jsme skoro sami a užíváme klidu. Ale jen od lidí, protože hned vedle kempu byl rybník a na něm desítky, možná i stovky, kachen. A dávaly o sobě hlasitě vědět, dokonce i v noci. Ve společné kuchyni je inzerát na nedaleké golfové hřiště, možná si zahrajeme. Večer plánujeme, co podnikneme poslední den dovolené. Pavel by rád ještě jednou zašel na golf a jde zkusit domluvit golf na ráno. Mělo by to být možné.

Dnes jsme ujeli 287 km

7. Března, Středa

Vstáváme v půl osmé. Po snídani vyrážíme na golf zmluvený na 9 hodin. Cestou se snažíme někde ve městě vyměnit americké dolary za novozélandské, abychom měli dost peněz na golf. Všude je ale ještě zavřeno, snad bude možné zaplatit za golf i americkými dolary. Mělo by to stát 40 místních dolarů, ale máme jen něco přes 30. Správce hřiště americké dolary nechce a spokojí se s 25 dolary za hru a půjčení sady holí. To je super cena! Je docela teplo i když pod mrakem. Je to rovné hřiště parkového typu s 18ti jamkami. Hrajeme na skoro prázdném hřišti. Jde nám to celkem dobře a i počasí se začíná lepšit. Dohrajeme devět jamek, tedy jamky 10-18, na prvních devíti se ráno sekala tráva. Po svačině se rychle vracíme na hřiště. Odpoledne je zde turnaj, tak musíme být v předstihu před jeho hráči. Hrajeme docela rychle a povede se nám i pár pěkných úderů. Už je sluníčko a teplo a tak sundáme svetry a převlékneme se do kratšas.

Po golfu jedeme do Christchurchu a parkujeme vtipně opět v garážích naší půjčovny skoro v centru. Procházíme centrum města a kupujeme nějaké suvenýry, našťástí všude berou platební karty. Venku je už úplně modrá obloha. Podél potůčku procházíme parkem zpět k autu. Fotíme si historickou tramvaj, která projíždí centrem města po okružní trase. Kousek od centra se zastavíme u botanické zahrady, kam jdeme na dvě hodiny na procházku. Je zde mnoho různých rostlin a stromy z celého světa. Bohužel skleníky jsou již zavřené. Sníme zakoupenou bagetu a míříme do kempu kousek za městem. Tam si na poslední noc objednáme chatku, abychom mohli lépe balit věci. V chatce je dvojpostel a konvice na čaj. Sprchy jsou společné pro celý kemp. Vyndáme vše z auta a balíme to do zavazadel. Jde to docela dobře a kromě věcí, které ještě budeme potřebovat, máme za hodinku sbaleno. K večeri si dáme fazole v konzervě a po sprše jdeme spát až v 11 hodin.

Dnes jsme ujeli 120 km

8. Března, Čtvrtek

Musíme vstávat brzy už před šestou hodinou. Skládáme poslední věci do batohů a naposledy snídáme zrní. Vše stiháme dobře a vyrážíme do půjčovny. Auto vracíme bez problémů a z půjčovny nás odvezou až na letiště. Letadlo nám letí už v 9.00. Vyzvedneme si lístky a u nástupu zjišťujeme, že máme moc těžká zavazadla. Naše třetí zavazadlo (taška) poleť s námi v letadle pouze když bude místo. Letíme totiž malým vrtulovým letadlem pro 18 lidí. Pouze šest řad po třech lidech. Naše letadlo má jen malý prostor pro zavazadla a nízkou nosnost. Je docela hezké a vypadá nově. Po cestě máme tři mezipřistání, je to daň za nízkou cenu letenky. První let letíme z Christchurch do Nelson, což je sídlo letecké společnosti Origin. Tam přeseďneme do jiného letadla stejného typu. Dál již letíme na Severní Ostrov do města New Plymouth. Dnes je polojasno a můžeme cestou pozorovat krajinu Nového Zélandu ze vzduchu. Fotíme si hory a také sopku Mt. Taranaki. Další část letu směřuje do města Hamilton. Naše taška je našťástí pořád s námi. Už letíme stejným letadlem. V každém místě musíme z letadla vystoupit do čekárny a za 15 minut letíme zase dál. Společnost funguje tak, že se vždy ve městě slétne více letadel a lidé přestoupí, jak potřebují. Tím ušetří za obsluhu linek mezi všemi městy. Z města Hamilton letíme už až do Aucklandu. Je to jenom něco přes 100 km a tak letadlo ani nevystoupá do obvyklé letové výšky a už zase jdeme na přistání. V Aucklandu máme vše u sebe a dáváme si na terminálu poslední zbytky zásob k obědu.

Přihlašujeme zavazadla k letu. Musíme batohy zabalit do igelitů, aby se prý volné řemínky nezasekly někde na pásu. Navíc musíme každý zvlášť zaplatit nějakou odletovou taxu. Přejde mi to zbytečné, mohla by být v ceně letenky jako je to všude ve světě. Jediná ošklivá byrokracie, co jsme tady potkali. U okénka, kde se platí, stojí velká fronta, ale našťástí jde docela rychle. Ještě si Pavel koupí knížku do letadla. Příjemná paní na přepážce nám poradila, abychom si rezervovali dvě sedadla s jednou mezerou mezi nimi. Let by neměl být plný a možná si tam nikdo neseďne. Máme štěstí, nikdo si mezi nás neseďl a navíc jsme za stejnou cenu v přední části letadla v třídě Economy plus. To znamená asi 10 cm místa na nohy navíc a to už je znát. Super! Tohle se nám povedlo. Letíme letadle Boeing 747 se společností United Airlines. Vylétáme odpoledne a hned zamíříme nad oceán. Během letu se nám ještě podaří obdivovat západ slunce nad Pacifikem.

Dnes jsme ujeli 20 km

9. Března, Pátek

Do Los Angeles přilétáme již ve čtyři hodiny ráno, téměř hodinu před plánovaným příletem. Chvilí čekáme, než takhle brzy ráno seženou obsluhu „chobotu“, abychom mohli vystoupit z letadla. Po nezbytných procedurách vstupu do USA přes imigrační úředníky jsme v letištní hale. Pozorujeme, jak se takhle brzy ráno letiště probouzí k životu. Máme celkem asi 10 hodin času než letí náš odpolední let. Jakmile to jde, tak odevzdáme zavazadla na přepážce a vyrazíme na krátký výlet do Los Angeles. Vybereme si autobus, který jede do oblasti Santa Monica. Venku je hezky a teplo. Ve městě jsme docela brzy, ještě neotevřeli ani obchody. Procházíme město směrem k moři. Jsme přeci je z cestování unavení. Jsme rádi, že si v parku u moře můžeme odpočinout. Jen po ránu je v parku ještě hodně bezdomovců a jiných dalších pochybných individuí. Je to pro nás docela šok, na Novém Zélandu jsme nic takového neviděli. Po otevření obchodů se jdeme podívat na nějaké nákupy. Nakoupíme pár věcí a po obědě se už vydáme zpět na letiště. Letadlo německé

společnosti Lufthansa je úplně plné. Dokonce se někteří lidé do letadla ani nedostali. Jeden pán sedí na sklápěcí sedačce pro letušky, protože chtěl letět za každou cenu. Letíme přes noc a moc toho nepozorujeme. Tentokrát již vedle nás někdo sedí. Přilétáme do Drážďan ráno. Naštěstí není pro nás teplotní šok tak velký. Venku je skoro 10°C nad nulou a po sněhu není ani stopy.

Za 24 dní naší výpravy jsme ujeli celkem 4296 km autem a uletěli několik tisíc kilometrů. Podnikli jsme celkem tři dvoudenní výlety a mnoho denních výletů. Myslím, že jsme měli i docela štěstí na počasí. Nový Zéland je totiž známý svým nevypočitatelným počasím.